

MEZŐSÉGI HIRLAP

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI KÖZLÖNY.

Előfizetési árak:

Egész évre 6 korona — fillér.
Fél évre 3 korona — fillér.
Negyed évre 1 korona 50 fillér.
Egyes szám ára — korona 24 fillér.

Felelős szerkesztő és kiadó:

DR. HAJDU DEZSŐ
ÜGYVÉD, MOC.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Mocs.

Hirdetéseket mérsékelt díjszabás szerint közöl
a kiadóhivatal.

Kéziratot vissza nem adunk.

MEGJELENIK MINDEN MÁSODIK VASÁRNPAP.

Az olvasóhoz.

Multae res dehortantur a vobis... Sok dolog arra int engemet, hogy tartózkodjak a közélettől, ne törődjem a közügyekkel. — Nem is törödném vele, ha a haza iránti szeretetem mindeneket felül nem mulna...

Egészen találnak Sallustius szavai. Engem is ezer dolog intett arra, hogy ne elegyedjek a közéletbe, — hagyjak békét a lapindításnak. Nem volt egyetlen biztató szó, — egyetlen biztató el sem, a mely vállalkozásomnak sikert jósolt volna. Barátaim, jóakaróim titka egyértelműséggel igyekeztek lebeszélni. Tényeket, alapos okokat hoztak fel, hogy a Mezőségen lapot indítani — lehetséges ugyan, de fenntartani, sikert elérni, — lehetetlenség közé tartozik. Ott, a hol a közélet és a közügyek iránt oly nagy a közöny, a nemtörődömség, — ott egy kis lap szava pusztában elveszhang.

Előttem volt a példa is. Alig mult fél esztendeje, hogy a Mezőségi Híradó — második lelkes próbálkozás — a közöny folytán jobblétre szenderült. Szinte hallani vélem a gúnyos megjegyzéseket. Olyan ez a lap, mint az egyszeri asszony nyelve: nem tud meghalni, hanem újra és újra feléled és tovább kelepel...

Tudom, hogy akadnak olyanok is, a kik szereplési viszketegségnek tudják be e lap megindítását.

El vagyok készülve a gáncoskodókra, a kik a kákán is csomót keresnek s mindent kifogásolnak és leszólnak.

Nem fognak hiányozni, — hisz ez a legkönnyebb — a kik megmosolyogják a lap tartalmát s kicsinylőleg nyilatkoznak felőle.

Mindezeket már eleve tul tettem magamat. Nem törődöm velök, fel sem veszem, meg sem hallom.

Megindítottam a lapot, mert meggyőződéseim, hogy a Mezőségen, illetve a járásban szükség van lapra. Hisz mai napság alig van járás, a

hol lap ne volna. Helyes is! Az országos, sőt még a vármegyei lapok is csak egyes híreket regisztrálnak a járásból, de a járás érdekeit állandóan nem tárgyalják, de nem is tehetik, mert más az érdekszférájuk. Ezért szükséges, hogy járások, azonos érdekű vidékeknek is legyen lapjuk, a mely az ő speciális érdeküket szolgálja, a melyben a közérdekű dolgokat megbeszélteni lehessen, — a járás vagy vidék közönségét érdeklő híreket tudtul adni.

Nem tagadhatja senki, hogy e kis lapok az illető helyeken hivatást teljesítenek, — feltéve, ha a közérdeket tartják szem előtt és nem személyes intentiókat, — s igen sokszor oroszlánrészük van egyes járások, vagy vidékek fejlődésében.

Az eszmék harcának a karában élünk. Ennek a harcnak pedig fegyvere — a sajtó, színtere — a lap. Ott, a hol nincs tér, vagyis nincs lap, hiányzik az eszmék harca, nem fejlődhetik szellemi élet, nincs közszellem, sötétség, butaság, kishitűség uralkodik. Nem kell félni egy kis eszmevivartartól, mert utána tisztultabb a közélet levegője!

Megindítottam másodsorban e lapot azért is, mert meggyőződéseim, hogy ezzel közvetlenül a mezőiségi magyarság ügyét, de közvetve hazámat szolgálom.

Bevallom, hogy már akkor, a midőn az alföldről a Mezőségre vetett a végzetem és tapasztaltam az itteni viszonyokat, titkos vágy kelt bennem, hogy ha Isten éltet és erőm engedi, — szerény, de lelkes őrszeme legyen a Mezőségen a magyarságnak. Olyan iskolában nőttem fel, a hol a hazaszeretetet a Miatyánk előtt tanították. Betöltötték vele agyunkat, szívünket, lelkünket. Átment a vérünkbe, mintha azzal születünk volna. Lehet-e ily érzellemmel tétlenül lenni ott, a hol tenni lehet és tenni kell?!

Sokan naiv kísérletezésnek mondták vállalkozásomat. Lehet, hogy a jövő igazat ad nekik! de nekem nem

veszi be a természetem, hogy összetett kezekkel, meghunyászkodva nézem azt, hogy a mezőiségi magyarság miként veszti a talajt lába alól.

Hiába várjuk a szabaditót, mint a zsidók a Messiást, mert ha magunk nem mozgunk, az Uristen sem segít.

Mi uton-módon gondolom és remélem a mezőiségi magyarság ügyét e lappal szolgálni, — előre megmondani magam sem tudom, mert hisz ez harcz lesz. Kemény harcz lesz a közönnnyel, az elmaradottsággal, a lelki sötétséggel, a titkos és nyílt ellenségekkel, a látszólagos barátokkal. A hadvezér sem tudja előre a csatatervet. Csak midőn összekerül az ellenséggel, akkor látja, hogy hova, mily csapatokat kell küldeni; hova kell az ágyut felállítani és hol elég a fegyverharcz; hol kell támadni és hol kell védekezni.

A harczban fegyverem lesz e kis lap. Hadseregem ugyan nem lesz, de van mellettem egy lelkes kis csapat, a kikben a honszerem lángja kiolt-hatatlanul lobog; a kikből az idealizmus, az emberszeretet, a kötelesség teljesítésének szent érzetei nem haltak ki; a kik felül tudnak emelkedni az önzés kicsiny látókörén s lelküket az arany borju imádása nem töltötte be, a kikben van lelki erő, lelkesedés, elszántság; — a kik akkor, a midőn a magyarság ügyéről van szó, — a midőn arról van szó, hogy e sokat szenvedett, ellenséggel annyira megtelt, de épen ezért annál inkább szeretett hazájukért tenni kell, sikra kell szállani, — ott lesznek a harczban mindnyájan, tántorithatatlanul!

Lehet, hogy a csata bukásukkal végződik, de ez őket nem bátorlalanítja, nem félemlíti meg. A Thermopile védő spártaiak az óriási számú perzsákkal szembe szálltak. El is estek mind egy szál s mégis nem-e a spártaiak dicsőségét hirdeti a thermopilei ütközet?!

Különösen istápolni fogom Mocs község érdekeit. E község fekvésénél és egyéb körülményeinél fogva hi-

vatva van a jövőben a Mezőség központja, székhelye lenni. Ezen célból a jövő fejlődés alapjait már most kell lerakni.

Annyi e tekintetben a tennivaló, hogy felsorolni alig lehetséges. Kiemelem a vasút kérdését, a piac kiterjesztését, különösen a gabonapiac létesítését; kereskedelem, ipar előmozdítását; kórház, járásbiróság, kaszinó, községháza felépítését.

A lap egyelőre kéthetenként jelenik meg. De ha munkánknak, fáradozásoknak eredményét látjuk, érdeklődést tapasztalunk, — az esetben hetenként fog megjelenni és esetleg a politikai tartalomhoz való jogosultságot is megszerezünk.

Ime ezekben tettem le hitvallásomat, — ezek vezettek a lap megindítására.

A ki a kitűzött cél érdekében velem akar dolgozni, tárt karokkal fogadom, örömmel fogok vele kezni. A ki utamba áll, — ha ostoba vagy bolond, — kitérek előle; ha tudatlan, igyekezni fogok felvilágosítani; ha csökönyös, rosszakaratu: félrelököm.

Lehet, hogy kísérletem nem fog sikerülni, de legalább akkor nyugodt lelkiismerettel elmondhatom, hogy meg akartam tenni kötelességemet... In magnis et voluisse sat est.

Dr. Ifj. Dezső,
felelős szerkesztő.

Életviszonyok a mezőségen.

(Két közlemény.)

I.

Alig van az élet forgatagától elzártabb része a mi édes magyar hazánknak, mint a régi Erdély azon föld darabja, a melyet mi itt szűkebb hazánknak, othonunknak nevezünk s melyet nem itt lakó véreink is csak e névről ismernek: „Mezőség“.

A „Mezőségi Hírlap“ tárczaja.

Intermezzo.

Az alkony bűvös csendjét vidám zene lágy accordjai zavarják meg; erdők, mezők visszhangozva hirdetik a hang terjedési sebességével a kies völgyben fekvő kis falu földhöz ragadt népének, hogy ott fölöttük a magasban, ama büszkén emelkedő és ódonágában is magasztos várban ma ünnep van.

Igen! nevezetes és fontos a mai nap, mert hisz a vár tulajdonosának, a falu szigorú kegyurának egyetlen leánya, eljegyzését tartja. Ez alkalomból igyekszik a házi gazda sem költséget, sem fáradságot nem kimélve, párját ritkító fényvel örökre emlékeztetessé tenni e mai napot.

Távoli rokonok, régi jó ismerősök egész sokasága, hódolók nagy száma siet a kastélyba, hogy szerencsekívánataikkal egy szép és boldog jövő biztos alapkövét rakják le. Korlátlan szabadságot élvezve a

Sokak előtt e szó ismeretlen fogalom s alig fűznek hozzá egyebet, mint azt, hogy itt úgy él a nép, mint hajdan honfoglaló őseink! Terem aranykalász, virágokkal tarkázott fű s az ősnövények minden válfaja; a dombokat ellepi a gulyák és nyájak tarka sokasága, s hogy a poésis is meg legyen, fölhangzik a néma éjszakában a pásztor furulya egy-egy illatozó rőzsével táplált őrtűz mellett. Az istenadta nép pedig, járomba hajtva nyakát, az ősfoglalkozásnak él csupán s mit sem törődik azzal, hogy körülötte minden változik minden halad, ő meg elmarad lekötve a röghöz.

Pedig hát itt sem alszik az élet! S bár a gyorsabb haladás sok eszközét, a melylyel más vidékek már régen dicsekedhetnek, itt nélkülözniük kell, megállás itt sincsen. Igaz az, hogy iparunk, kereskedelmünk csupán a pillanatnyi és közvetlenül helyi szükségek hiányos kielégítésére szorítkozik s a vállalkozóbb szellem sem igen lát teret fokozottabb tevékenységre, még sem lehet azt állítani, hogy a Mezőség nem igyekszik nyomába lépni egy gazdasági, mint szellemi téren az előtte haladóknak. No de nem célozom nekem e helyen — bármilyen tanulságos lenne is talán — összehasonlításokat tenni a múltból és jelenről; életviszonyainkat akarom csupán szóvá tenni inkább azért, hogy önmagunkat még jobban megismerve impulzust nyerjünk az előre törekvésre.

Milyenek is hát a mi életviszonyaink itt a Mezőségen társadalmi és közgazdasági téren?

Eleven társadalmi életet, a mely éltető lelkével ne csak az egyedeknek nyújtson szórakozást, de alkotni, teremteni legyen képes valami állandót, maradandót s lüktető erejét minden irányba és rétegekbe éreztetni tudná, ma még alig találunk. A társadalmi élet lokális munkája azonban nem egy helyen látszik már. S hogy ez a munka nem csak esetleges, de bizonyos tervszerűség ömlik el rajta, tények igazolják! S kit ne érdekelne ma, bármily kis földdarabnak társadalmi élete, annak Mozgató erői? Ha a golfáram iránya meg látszik a tengert szemlélő előtt, csaldódnék, aki azt hinné, hogy a sima tükör alatt abszolút csend és tétlenség uralkodik!

Ha csendesen és alig észrevehetőleg is, de folyik a munka. Ha alakot még min-

mai nap, siet a falu népe ünnepi mezbe bujva arra, honnan az üdítő zene hangjait feltatolni véli, hogy legalább hallgatagon osztozzék ura örömeiben és hogy legalább a kerítésen át láthassa a nap hőjét: a fejedelmi díszbe öltöztetett ifju menyasszonyt.

Mintha a leáldozó nap is részt akarna venni az ünnepben, megjelenik az égen teljes esteli pompájában; bibor köntösébe öltözve bearanyozza a láthatárt, azután bucsucsókot hintve, távozik a hegyek mögé. Sugarait még egyszer visszaküldi, melyek szemképráztató színpompájukkal szűrődnek át a százados fák zöld galynai és megtörnek a kert közepén gazdagon terített asztal vakító kristályain.

A társaság éltebb tagjai méltóságos komolysággal szállnak vissza a múltba, felidézve annak édes emlékeit, bölcs előrelátással kutatják a jövő bizonytalan utait. Az ifjabb generáció addig fáradhatatlan a csolnakázásban, kifogyhatatlan az

denütt nem nyertek is a társadalmi élet ébredő munkáját jelző gondolatok, a tervszerű törekvések nyomai elvitathatatlanok. Érintve csupán a kaszinó és olvasó egyletek létesítését, melyek összetartani és lelkében művelni vannak hivatva nemcsak a szorakozás után is vágyó intelligenciát, hanem a nép szellemileg fejlődő rétegeit is, (Mocsi kaszinó, szováti ifj. egyesület) nem térhetünk ki a tapasztalat elől, melylyel népünk sok kérdésben tömörül, társulni vágyása kétségtelenül felismerhető! És itt nem mindig az életöszön a rugó, de már — hála a korszellem győzni tudó erejének — az a biztos tudat, hogy úgy egyéni, mint magasabb emberi céljainkat csak az erők öntudatos egyesítése által munkálhatjuk igazán s érhetjük el azt az eredményt, melyre az embert magasabb rendeltetésének érzete, tudata és vágya hívja, serkenti, üzi untalan.

Kivétel nélkül minden emberi lélek vágyik a magasabb ideálok megvalósíthatására s azon eszközök megszerzésére, melyek az életboldogság elengedhetetlen feltételei, azért a társadalmi élet tevékenységéből senkit kizárni nemcsak nem szabad, sőt munkát adva itt mindenkinek, annak áldásaiban minden lelket részesíteni kell. Csak így s csak akkor lesznek elérhetőek a ma még gyakran előtörő keserőségek, ha embertársainkat minden vonalon magunkkal egyenlő végcélra hivatottaknak ismerve el, a társadalmi élet minden áldásaiba részesíteni törekszünk. Ismétlem, a mi társadalmunk ettől még messze áll, de az efféle törekvés nyomai már felfedezhetők s nem csak feladat, de önmagunk iránti kötelesség minden erővel, minden eszközzel s a legönzetlenebb igyekezettel azon lenni, hogy fönn és alant a népet minden rétegbe világosságot gyujtsunk, egymás iránti megbecsülést, tiszteletet és elismerést teremtsünk, szóval oda míveljük a „Mezőség“ népességének minden rétegét, hogy egymást megérten képesek legyünk. Találhat erre módot mindenki bárhol és bármilyen téren munkálkodik; a vezetésre hivatottaknak pedig kötelességük lesz majd az ilyen alapon önként kiforráló társadalmi életnek tartalmat adni s állandó és minden embert boldogító jellegét biztosítani. Egység e

élc- és tréfálódzásban. Vidám, gondtalan nevetésük szinte elnyomja a művészi zena szívig ható hangjait. Minden mi körülöttük van, örömmámorban uszik és a választékos finom ízléssel rendezett park összes virágjai, mosolyogva köszöntik a mulatókat. Annyi gyönyörködni valót és csodás élvezetet szerzett a figyelmes háziur vendégeinek, hogy senki sem ér rá arra gondolni, hogy az igazi öröm és boldogsághoz csak tövises uton át juthatunk. Nem is csoda tehát, ha senki sem kutatja, a hangverseny rendezőjének arcáról leolvasható fájdalom okát. Valami titkos, mély bánatot hord szívében, melyet a kötelességérzettel palástolni igyekszik. Nem lát semmit maga körül, gépiesen végzi funkcióját, mert csak teste van jelen. Révedező tekintete és egész valója a közelben levő kis háza ablakain pihen, hol minden érzése, minden mi az embert boldoggá teheti, egyszóval mit a szív magába fogadhat, összpontosulva van.

sokféleségben, egyesülés, társulás a külföldiek között ez a sarkitétele az egész séges s munkaképes társadalomnak s alapja egyszersmint az eredményes közgazdasági tevékenységnek is. Ne legyen senki, ki ez ellen küzd; a gátló rövidlátónak fog bizonyulni s önmagának árt, a mikor egyedül megenni és boldogulni akar. Föl a tevékenységre, hogy az ébredés teremtsen erőss, életképes társadalmat itt, hol arra épen úgy szükség van, mint a világvárosok előrehaladásánál!

Nagy Albert,
ev. ref. lelkész.

Széljegyzetek.

A vidéki hírlapokról. A fenti czimen állandó rovatot nyitunk. Tárgyát ezen rovatnak a legkülönfélébb dolgok fogják képezni. Csak természetes, hogy a mező ségi s legközvetlenebbül: a mocsai társadalmi dolgok lesznek a leggyakoribbak.

Senkinek a személyét soha nem érintük. Ne is keressen vagy lásson senkiszemélyes vonatkozásokat, mert az afféle kísértet-látás volna.

Bizony nem lesznek ezek valami nagy kaliberű dolgok. Egyáltalán a vidéki hírlapokban nem szabad ilyesmit keresni. Kicsiny a kör, — kicsinyek az érdekek, s ehhez kell irányulni a hírlapnak is.

Épen ezért nincs semmi igazság, még kevésbé méltányosság abban, hogy a vidéki lapokat diffamáljuk. Pedig ez divat. Ha kezünkbe kerül egy vidéki lap s kuriozitásból elolvassuk, el nem szalasztjuk az alkalmat egy-egy gunyos megjegyzést tenni felette.

Mondom, ebben nincs egy csepp igazság sem. Mert ezeknek a kis lapoknak az a hivatásuk, hogy azoknak a kis érdekeknek, amelyekkel a nagyobb lapok nem törődnek, — a szószólói legyenek. Mit érdekel idegeneket az, hogy a Mezőségen vasut, vagy Mocson kórház, járásbírói épület, kaszinó épüljön, avagy gabonapiacz létesüljön? — Minket pedig mindennek felett érdekel.

Ilyen szemüvegen keresztül tessék a vidéki lapokat nézni és olvasni, s akkor mindenkinek el kell ösmerni, hogy ezen vidéki lapok — kisebb körben ugyan, —

de nem kisebb hivatást teljesítenek, mint az országos lapok. Ép olyan nemes célok és intencziók vezetnek a vidéki lapokat, mint az országos lapokat. Ha szavuk gyöngébb is, s nem hallja egy egész ország, de vannak, akik figyelnek rá és meghallják. — A jót is meg kell látni és nemcsak a rosszat.

Azt megengedjük, hogy a vidéki lapok tartalma nagyon ritkán üti meg az irodalmi mértéket. Ezen nem is lehet csodálkozni! Nem áll a vidéki lapoknak rendelkezésére egy sereg edzett szellemi munkás, hanem legtöbbször csak egy-két tagból áll a „Szerkesztőség”, akiknek nem is mesterségük a hírlapírás.

Igy van ez a mi lapunknál is. Épen azért sok elnézést és jóakaratot kell kérnünk. Kezdők vagyunk a hírlapírásban, tehát tapasztalatlanok is. Megtörténhetik, hogy el-elvetjük a súlykot. Ezért ne érjen bennünket gáncs, vagy vád, mert mindenkör szívesen vesszük a felvilágosítást, az okos szót. Mindamellet igyekeznünk, hogy a lap tartalma élvezhető, s lehetőleg érdekes legyen, de ne várja senki, hogy a szellemi gourmandokat kielégítsünk.

Előfizetési felhívás

Utnak indítjuk a „Mezőségi Hírlap” első számát több lelkesedéssel, mint reménnyel. Itt állunk, másként nem tehetünk! — Ne kívánja senki, hogy magunk mellett a dobót verjük, nagyhangú frázisokat eresszünk szélnek, vagy komédiás módra ígérgezzünk, hogy előfizetőket szerezzünk, mert ez méltatlan hozzánk, s nem ilyen jegyben akarunk működni. Szerény kérelmünk csak az, hogy ha a mező ségi újságolvasó közönség úgy fogja találni, hogy megérdemljük a támogatás, — ne vonja meg azt tőlünk, hanem mozgassa elő boldogulásunkat.

Gyűjtőveket bocsátottunk ugyan ki, de azt mindenkivel aláíratni nem tudtuk, ezért bátorkodunk megrendelés nélkül is egyeseknek lapot küldeni, azon kérelemmel, hogy ha arra nem reflektál az illető, — szíveskedjék visszaküldeni, hogy ne alkalmatlankodjunk, s viszont mi se legyünk hasztalan terhelve.

tártalan örömben /obzódnak, addig e csöndes kis házban a legsötétebb kétségbeeséssel küzdve, virrasztanak a szülők beteg gyermekük kórágynál.

Ez a sors satyrája!

És most e válságos percekben, kínos fájdalomtól gyötörtetve, válnia kell családjától, mert hiszen a vendégsereg mulattatására felbérelték.

Most vége a szünetnek — és a karmesternek távoznia kell.

Kötelességérzetének teljes tudatával indul a park felé; még sokáig fülébe cseng a haldokló bucsuszava: „Isten veled.”

Férfias önuralommal küzd le felkorbácsolt érzéseit és pár perc múlva az emelvényre lép és szebben, mint valaha rá kezd az „Isten veled, gyönyörnek sok lett volna” kezdetű dalt. Annyi érzés, oly csodás bü-báj van e dalban, hogy a hallgatóság önkéntelenül elnémul, hogy élvezhesse a zene által előidézett kellemes benyomásokat. Talán hegedűjén akarja

A lap előfizetési ára:

Egy egész évre . . . 6 kor.
Egy fél évre . . . 3 „
Egy harmad évre . . . 2 „
Egy negyed évre . . . 1 „ 50 f.

A szerkesztőség.

H I R E K.

Mocs, 1906. augusztus hó 30.

— **Iskolai beiratások.** Az állami elemi iskolákban, a beiratások szeptember hó 1-én kezdődnek s 10-éig tartanak. Az iskolák megnyitása, valamint a tanítások megkezdése is 10-én fog történni.

— **Önkéntes tűzoltó egyesület Mocson.** A nyáron előfordult tüzesetek arra indították a mocsaiakat, hogy tűzoltó egyesület alakítsanak. Az egyesület tényleg megalakult, s az alapszabályok jelenleg miniszteri jóváhagyás végett föl vannak terjesztve. Mihelyt a jóváhagyás leérkezik, — az egyesület véglegesen megalakul, megválasztja a tisztviselőket és a parancsnokokat és megkezd a gyakorlatokat is. — Eddig 50 pártoló és 30 működő tagja van az egyesületnek.

— **Lóverseny Zsukon.** Az erdélyi falkavadász társaság, az idén is lóversenyt rendez Zsukon, a melynek napjait szeptember 30, október 7, és október 14-ére tűzte ki.

— **Gőzeke bemutató Erdélyben.** Az Erdélyi Gazdasági Egyesület — kapcsolatban az ideai szeptember 5—9 én megtartandó erdélyrészi gépkiallításával — szeptember hó 5-én, a szászfenesi országút melletti szántóföldön, nyilvános gőzeke bemutatót fog rendezni. A szántáspróba iránt, a gazdák körében igen nagy az érdeklődés s mi is felhívjuk reá a mező ségiek figyelmét.

— **A kolozsvári orsz. nemzeti színház ünnepe.** Szeptember 7-én fog végbe mentni a nagy és fényes multu régi nemzeti színház ünnepélyes bezárása. Másnap 8-án nyílik meg az új színház országos ünnepségek mellett. A 8-iki esteli program: 1. Megnyitó. Irta és vezeti Kacsóh Pongrácz. 2. Beköszöntő. Tartja Dr. Janovits Jenő színházdirektor. 3. Himnusz Énekli a színház egész személyzete. 4. Színházavatás. Drámai prolog. Irta Herczegh Ferencz. 5. Herczegh Ferencznek erre az alkalomra irt új színműve.

a szegény ember bánatát elpanaszolni a könyörtelen szíveknek.

A siker, mit a karmester szakképzettségével elért, nem mindennapi volt. Tapoltak, ujrátak, gratuláltak neki; de ő mindez iránt érzéketlen maradt. Közönyös merevséggel hajlongott, miközben ideges pillantásokat vetett gyermeke szobájának ablaka felé, melyben halvány mécs árasztá szét a fényt.

Kábult fásultsággal szemléli az apa, mint pislog gyengébben mindig a mécs, oly arányban, ahogyan a lélek porhüvelyét elhagyni készül.

És most kialudt a láng! Egy szívet rázó sikoltás hallható az éj csöndjében. A karmester kezéből kiesik a vonó és haláspádtan ájultan összerogy.

Mikor magához tér, egyetlen gyermeke hült teteme mellett találja magát.

Milióra.

— **Kérelem** Fölkérünk mindenkit, hogy közérdekű híreket szíveskedjenek velünk közölni, mert csak így teljesíthetünk pontos hírszolgálatot a Mezőségen.

— **Parcellázás.** A Tholnay-féle uradalom magyar-légeni és oláhgyéresi birtokát kisebb nagyobb parcellákként eladóvá tették. Az eladás keresztyénvitelével Rossmann Samu mócsi lakos van megbízva, a kihez az érdeklődők fordulhatnak, s bárkinek szívesen ad felvilágosítást.

— **Ilona napja.** Mócson Ilona napja mozgalmas szokott lenni, mert az úri nők között sokan viselik e szép nevet. — Az idén azonban csendesebb volt, mert özv. Hosszu Józsefné szül. Matskássy Ilona öméltóságának gyásza van, s nem tarthatta meg, mint egyébként minden évben szokta volt — nevenapját. Egyik Ilona távol van, az itthon lévők közül Nagy Albertné szül. Hadházi Ilona, és Táby Elekné szül. Bornemisza Ilona urnőket sokan keresték fel, hogy jó kívánságaikat kifejezzék.

Iskolai hírek. Vajdakamarás és Visa községekben, az állam népiskolákat állít fel. Mindkét helyen a szép iskolaépület már elkészült s jelenleg a belső berendezésen dolgoznak, úgy hogy szeptember havában meg is nyílnak az iskolák.

— **30 éves találkozó.** Kovács Gerő mócsi kir. közjegyző és osztálytársai, a kik a kolozsvári ref. kollegiumban 1876-ban együtt tettek érettségit, — 30 éves találkozóra gyűltek össze kolozsvárra. 28 osztálytárs közül 9 meghalt, 9 kimentette magát, és 10-en megjelentek. Bejárták a régi helyeket, a hol laktak, a hol a csintalanságokat elkövették, majd isentiszteletet tartottak, s annak utána a New-York szállóban bankettre gyűltek egybe, a melyen 110 koronát gyűjtöttek össze a kollegiumi szegény tanulók segélyezésére. Érdekesnek tartjuk megemlíteni, hogy a 10 megjelent osztálytárs közül 8 nős és 2 agglégény.

— **Községház felmondás.** A mócsi községházat és jegyzői lakot, Molnár Péter magyar-légeni birtokostól bérelte a község. — A tulajdonos a napokban, a bíróság útján 1907. április 1-ére felmondotta a községnek a bérletet.

— **A mócsi kaszinó.** Október hó 1-én a mócsi kaszinó bérlete is lejár, s egyelőre a kaszinónak nincs helyisége, s kevés a remény, hogy megfelelő helyiséget bérelhet a mócsi lakás miseria folytán.

— **Az E. K. E. közgyűlése.** Az Erdélyi Kárpát Egyesület augusztus 19-én tartotta 16-ik rendes közgyűlését. Szováta fűrdön. A közgyűlésnek legnevezetesebb tárgya az elnökválasztás volt, miután Feilitsch Arthur báró lemondott az elnökségről. A közgyűlés egyhangú lelkesedéssel Heppes Miklós táblai tanácselnököt választotta elnökének. A közgyűlés után bankett volt, a melyen körülbelül 200-an vettek részt.

— **Gazdasági kiállítás Kolozsváron.** Szeptember 5—9-én megtartandó gazdasági kiállításon, a keszüiek jelentékeny részt vesznek. Tóbiás János bíró 2 drb. két-két éves tinót, Veres János egy szép két és fél éves bikát, Horváth Dénes Ferencz egy tehén borjut állítanak ki. Ohajtjuk és kívánjuk, hogy mindhárman sikert érjenek el, s ez által példával és buzditással szolgáljanak a mezősegi kis gazdáknak.

— **Táncmulatság Nagysármáson.** A nagysármási kereskedők és iparosok, egy alakítandó olvasóköri javára, augusztus 19-én táncmulatságot rendeztek világposta és tombolával egybekötve. Bár a mulatságra Maros-Vásárhelyről hoztak czigányokat, még sem sikerült úgy, a mint várták és megérdemelte volna, mert a rendkívül kedvezőtlen idő a vidékieket visszatartotta.

Bíróság és Hatóságok.

Torday Sándor járásbíró, hat heti szabadságáról, — amelyet Bázna fűrdön töltött, — augusztus hó 15-én haza érkezett, s a tárgyalásokat augusztus hó 22-én megkezdette.

Dr. Csiky József mócsi szolgabíró, aug. hó 15-én négy heti szabadságra ment, a melyet ifju nejével együtt a Tátrában tölt el.

Vass Zsigmond aljárásbíró, augusztus 20-án három heti szabadságra ment, amely idő alatt a büntető tárgyalások teljesen szünetelnek.

Reich Zsigmond állatorvos öt heti szabadsága szintén véget ért és augusztus elsején haza érkezett.

Tüzesetek. Mandula Jakab mócsi lakos ellen, — az első ízben történt tüzeset miatt, az ügyészi megbízott vádat emelt gondatlanság által elkövetett tűzvész okozás vétsége miatt. — Miután azonban a kihallgatott tanúk nem igazolták, hogy gondatlanság történt volna, ezért az ügyészi megbízott elejtette a vádat, mire a bíróság az eljárást megszüntette Mandula Jakab ellen.

A szövetkezeteket illetőleg két igen fontos határozatot hozott legközelebb a Curia, amely bizonyára érdekelni fogja a mezősegieket is, miután több szövetkezet létezik.

„A Curia bejegyezhetőnek nyilvánította a fogyasztási szövetkezet alapszabályainak azon intézkedését, hogy a tagok azokat az árukat, melyeket a szövetkezet raktáron tart, — csak ott tartozniuk beszerezni, — továbbá hogy az a tag, aki egy éven át a szövetkezetnél semmit sem vásárolt, vagy aki a községben máshol vásárolt, — kizárható.”

A másik határozat: „A szövetkezetből kilépő tag csak a kizárás időpontjáig lejárt üzletrészeknek a befizetésére kötelezett; a kiválás után esedékessé vált üzletrészek befizetésére ellenben nem.”

Közigazdaság.

A mócsi országos vásár. A Szent-István napi mócsi országos vásár, régtől fogva a Mezőség legjobb vására volt. Messze vidékről kereste fel a lakosság, hogy állatait értékesítse és szükségleteit beszerezze. A kereskedők is az ország minden részéből tömegesen látogattak, mert a mezősegi sós buja legelőkön felnevelt fehér marhát, — a zömök, erős igás ökröket országsszerte ismerték és arannyal fizették.

A legutóbbi években a vásárok forgalma erősen megcsappant. Oka ennek a szarvasmarha állomány depekoratioja, amely sajnos, a Mezőségen is bekövetkezett. A közös legelők egy részét feltörték és már ezen körülmény is igen nehézzé tette a kisgazdák részére az állattartást. Jött azután egy aszályos esztendő, melyre még mindnyájan emlékezünk, — mikor a gazda kénytelen volt a jószágát minden áron elvesztegetni. A múlt évben horribilis árak csalogatták eladásra a gazdákat. Nem lehet tehát csodálkozni, hogy az állatállomány erősen megcsökkent és így a vásárok forgalma is megapadt.

Az augusztus 16—17-én megtartott országos vásárra a lakosság még aránylag elég nagy számú állatot hozott eladás végett. — A kereskedők egy része azonban a vásárról elmaradt. A vásárt tudvalevőleg augusztus 18-ról tették át augusztus 16-ára, ez pedig összeesik a nagyenyedi vásárral. Másrészt a vásár napját az egyes naptárak tévesen közölték s így a 15-ikén érkezett kereskedők nagy része rögtön tovább is utazott Nagyenyedre.

A vásári forgalom egyébként a következő volt; felhajtattott:

szarvasmarha	3500 drb
sertés	600 „
ló	150 „
Eladatott:	
szarvasmarha	1383 „
sertés	315 „
ló	67 „

Az árak a következők voltak:

I. rendű ökör	600—800 korona
II. rendű ökör	400—600 „
(páronként ;)	
fejős tehén	250—300 „
borju egy éves	100—150 „
borju két éves	200—250 „
borju három éves	250—350 „

Magyarország 1906. évi gabona termése. A megejtett próbacséplések eredményéből ma már elég pontosan összeállítható az idei termés mennyisége.

Ebből kitűnik, hogy a gazdáknak az idei termésre nincs okuk panaszkodni.

A hivatalos kimutatás szerint, a valószínű termés:

buzában	46,837.100 mm.
rozs	13,115.000 „
árpa	13,620.300 „
zab	12,082.200 „

1905. évben pedig volt:

búza	42,867.832 „
rozs	13,739.128 „
árpa	13,597.440 „
zab	11,322.978 „

Állatbetegségek miatti zárlatok. Mócsi járásban sertésvész: Alsózsuk; nagysármási járásban lépfene: Nagysármás, juhhimlő: Uzdiszentpéter, sertésorbáncz: Csehtelke, Nagyczeg, sertésvész: Kisczeg, Meződomb, Mezőszombattelke, Nagysármás; mezőörményesi járásban sertésorbáncz: Mezőkecsed, sertésvész: Lompérd; Kolozsvár sz. kir. város: sertésvész, takonykór.

Szamosfalvi zugvásárok. Mióta Kolozsvár sertésvész miatt zárva van és ott sertésvásárok nem tarthatók, a lakosság a közeli Szamosfalva községben tartja zugvásárait. Az ellenőrzés nélkül tartott vásárokról az állatbetegségeket minden irányban elhordják. Kolozsmegye alispánja most szigorú rendeletet adott ki ezen visszaélés meggátlására és a csendőrség segítségével oszlatja fel a vásárokat.

Közli: Reich Zsigmond,
állatorvos.

Szerkesztői üzenetek.

Többeknek. Kérdést intéztek hozzánk többen, hogy miért nem hetenkint jelenik meg a lap. Miután másokat is érdekel, itt adjuk meg a feleletet.

Egyik legfőbb oka az, hogy nem akarunk sokat reáfizetni vállalkozásunkra, ha az balul ütne ki. Számot vetve a körülményekkel úgy találtuk, hogy kevés az előfizetőnk, különösen pedig a fizető előfizetők száma ahhoz, hogy hetenkint megjelenhessen a lap. Másik ok az, hogy egy-két ember egy lapot nem képes hetenkint állandóan érdekesé tenni. A mezőségen pedig kevés munkatársra számíthatunk, mert ha esetleg akad is írogató ember, — derogál ilyen kis lapocskába írni. Aztán a mit magunk elé tűztünk, — azt a célt így is elérhetőnek véltük. Végül teljesen az olvasó közönségen áll, hogy hetenkint jelenjen meg, mert ha kellő érdeklődést tapasztalunk, — mi rajtunk ez nem fog mulni.

Milióra. Hálas köszönetem és hódoló kézcsoom addig is, míg személyesen megköszönhetem. Nagyon szép.

Hirdetéseket

mérsékelt díjszabás, esetleg megegyezés szerint felvállal a

„Mezősegi Hírlap“

kiadóhivatala.